

BOTH BALÁZS
Jehuda bar Simon

*követtem őt nap verte sivatagban
éjjel a kikötők fárosza fénylett
én olyan birodalmat akartam
ahol bőséges jutalmam nem csak ígéret*

*akkor se hittem a Mester tanában
mikor szava az ördögöket kiűzte
vásott saruszij metélte lábam
vakítón égett a Siloé tükre*

*egy éjszaka hozzám is eljött
kit gyerekként szőrös vadnak képzeltem
hogy fejére csavart kosszerű szarv nőtt
sárga tűzkör ég két sötét szemben*

*bűnös vagy mint a halász a vámos
– súgta szelíden – bűnös mind aki él
belembe egykedvű madár váj most
kar-vastag ágon leng a kötél*

Giovanni Antonio da Pordenone: Máté evangélista

*dénárral telik a tálka az elmenő
társa fülébe súgja: „bűnös”
az ítékezés joga itt Rómáé
nekem mi közöm életükhöz
de akkor ki naphosszat ültem
áttüzesedett asztalom előtt
hívást hallottam szelíd hang volt
mégis sugárzott valami erőt
hogy velem menjek veszni hagyva
csengő ezüstöt serpenyőt asztalt
az ismeretlen tengerkék szeme
vagy a hívás volt ami vigasztalt
tudta háromszor megtagadják
szögek kínját veti le húsvétvasárnap
és hogy ellenállni nem lehet
ennek a képtelen hívásnak*

A tékozló fiú

Hová juttatott a horgadó vágy,
vad gerjedelme a vérnek?
Napszámra falat kenyér se jut már,
bűzös ól, ahol élek.

A nők sikolyáért, mint homokszemek,
lepergett tallérom, időm java –
pogány istenkép, Hold lebeg
felettem, nem jutok én már haza.

De két erős tenyér melegében,
hogy megsülne szégyentől vörös képem,
borjú húsa serceg a nyárson,

szolgák sűrögnek, elszáll a harag, akár a füst –
megbocsáttatik hűtlen tékozlásom,
de atyám szakálla is ezüst.

– – –

Váltja egymást a két őrszem,
alszik a hold, hó nyilazza hátam,
kapám csorbul; a megrepedt földben,
kút sötétjében látomás van.

Én mégis, mint egy szál, szívós gyökér,
tapadva ellenállok a fénynek,
semmi sem enyém, barmon a kötél
sem, sziklaként porlanak el itt az évek.

Fivérem továbbállt északabbra.
Pénzen vett csókot szürcsölt az ajka,
borba fulladt a dús örökség,

szívembe harap a szégyen lángja –
nekem jutalmul gödölye sincs vágva,
apám, hozzák a legszebb borjúdát.

Próféta

Kenyér helyett pofon, por tömte szájam.
Irgalom nem lakott az embereknél.
A kakas szavától napnyugtáig
mondtam, amire engem kiszemeltél.
De vipera mérgét se utálják úgy itt,
mint a prófétát, ha lángokat hirdet –
mit mondjak még? Hiszen láttad szolgád.
Hát engedj. És bocsásd meg bűneinket.